

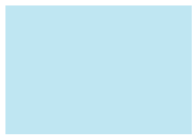

FRANCESC ABAD

Donació d'obres

CENTRE D'ART
LA PANERA

Dossier de premsa

FRANCESC ABAD

Del 16 d'octubre al 25 de novembre, el Centre d'Art la Panera presenta l'exposició de Francesc Abad, *Donacions*, creada a partir de les obres donades per l'artista, les quals passaran a formar part de la col·lecció de La Panera.

Inauguració: dia 16 d'octubre, a les 20h

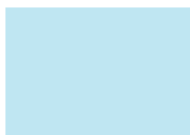
Francesc Abad ha donat a la col·lecció de La Panera les obres: *Paisatge & Pròtesi* (1990), *Un alè d'aire* (1996), *Primo Levi – 174517* (1997), i *Monòleg del jo* (1997).

Des de l'inici de la seva activitat artística, als anys 70, Francesc Abad ha emprat el llenguatge de l'art conceptual com a eix vertebrant en les seves obres.

Juntament amb altres artistes com Muntadas, Àngels Ribé o Francesc Torres, Francesc Abad ha contribuït a establir l'actual panorama de l'art conceptual, tant a Catalunya com a la resta de l'estat espanyol.

L'obra de Francesc Abad es fonamenta en la tradició intel·lectual europea, concretament en les obres dels pensadors i escriptors formats abans de la Segona Guerra Mundial.

Francesc Abad s'ha influenciat del corpus intel·lectual d'autors i pensadors com Walter Benjamin, Hannah Arendt, Simone Weil, René Char, Paul Celan o Anna Akhmàtova.

TEXT

Des dels inicis de la seva activitat artística als anys 70, Francesc Abad ha emprat el llenguatge de l'art conceptual com a eix vertebrant en les seves obres. Juntament amb altres artistes com Muntadas, Àngels Ribé o Francesc Torres, F. Abad ha contribuït a establir l'actual panorama de l'art conceptual, tant a nivell de Catalunya com a la resta de l'estat espanyol.

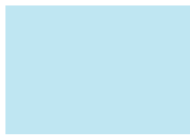
L'obra de Francesc Abad es fonamenta en la tradició intel·lectual europea, concretament en els pensadors i escriptors formats abans de la Segona Guerra Mundial. El llegat d'aquests homes i dones que van ser testimonis, i en molts casos víctimes, de la barbàrie es fa present en les obres d'Abad mitjançant la citació escrita, la metàfora, el símbol i l'al·legoria. L'artista recull fragments de pensament (paraules i frases, tant escrites com gravades) i materials d'arxiu, i amb ells construeix diferents dispositius (escultures, instal·lacions, intervencions públiques) amb el propòsit de restaurar la densitat de l'experiència humana, de reconstruir el pensament i el llegat de la història.

Francesc Abad realitza una obra exigent; en el seu cas, l'estètica està vinculada directament amb el coneixement. L'artista s'interroga pel subjecte i com el context polític, social, econòmic, cultural i ecològic el forma. En la recerca d'aquest interrogant majúscul, Abad sempre ha cercat la complicitat de pensadors marcats pels conflictes del segle xx (Walter Benjamin, Hannah Arendt, Simone Weil, René Char, Paul Celan, Anna Akhmàtova) de qui ha absorbit tant el corpus intel·lectual com la biografia.

FRANCESC ABAD

Francesc Abad (Terrassa, 1944) va iniciar la seva activitat artística l'any 1971. Un any després, i arran de la publicació del llibre *Del arte objetual al arte de concepto*, de Simón Marchán, Francesc Abad, juntament amb noms com Pere Portabella, Antoni Mercader, Jordi Benito, entre d'altres, van reunir-se per formar el col·lectiu Grup de Treball. Aquest grup, que promovia la pràctica i la reflexió entorn a l'art conceptual, va estar en actiu fins el 1978. Els membres del col·lectiu reflexionaven entorn als límits i la naturalesa de la pràctica artística des d'una perspectiva crítica, alhora que defensaven la funció social de l'art.

Des dels inicis, Francesc Abad ha exposat, tant a nivell individual com col·lectiu, en nombrosos museus i centres d'art. Quant a les exposicions individuals, en espais com la sala

Metrònom, la Virreina, la Sala Muncunill, Arteleku, la Fundació Espais de Girona, entre d'altres. A nivell col·lectiu, ha participat també en diverses mostres, en espais com el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el Koldo Mitxelena de Sant Sebastià, el Centre d'Art Santa Mònica, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, el Centre Pompidou de París, el Museu Reina Sofia o el Centre d'Art la Panera. També té obres en col·leccions com la del Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

TEXT DE L'ARTISTA

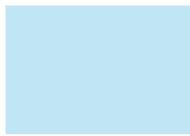
Recuperar consciència contemporània vol dir tenir una mirada d'exigència envers la singularitat del propi treball, i al mateix temps per la diversitat, per allò altre, perquè conté un discurs (personal, ètic) capaç de generar dissens, davant del monopoli de una cultura hegemònica, incapaç de crear capacitats per generar consciència personal, social i crítica.

De manera que hi ha una cultura de creació, d'idees, d'imaginació, de pensament interdisciplinari capaç de generar pensament democràtic i humanístic; i una cultura de consum, que serveix per evadir-se, i que es regeix pel mercat de la Indústria del entreteniment, amb una agònica obsessió per atreure al gran públic i el resultat d'una progressiva davallada intel·lectual, i també d'una irresponsabilitat envers la pròpia cultura.

Dins del nostre territori hi ha un dels pocs espais de referència quant a "creativitat", imaginació, de consciència, i exigència, generadora de contemporaneïtat: La Panera de Lleida. Estic content i feliç de que una part de la meva feina estigui representada, en aquest lloc i aquesta ciutat. És una aposta personal de responsabilitat, envers aquest espai, perquè en uns temps on els conflictes nous, generats per la globalització i per els mercats i per un conservadorisme ideològic, cal pensar que "els efectes col·laterals" de tot plegat, no deixen de banda el rigor d'una institució, com la Panera, amb la seva directora i el seu equip de treball.

El suport a aquests espais són essencials per la cultura, i el país. Em sento que formo part d'aquest espai per trajectòria, per afinitats i compromís amb el pensament contemporani i la seva col·lectivitat.

Francesc Abad

OBRES

Paisatge & Pròtesi, 1990

Instal·lació. Lletres de llautó i fotografia color

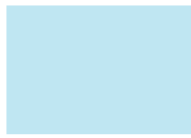
110 x 135 cm

Pel que fa a la natura i al paisatge, Abad constata que ha experimentat un gran retrocés a causa del triomf de la industrialització i el capitalisme, el paisatge ha perdut el seu context. Possiblement, en un futur, l'única manera de recuperar el paisatge serà exclusivament a través de la paraula. D'aquí que l'obra *Paisatge & pròtesi* (1990) fos concebuda per ser inserida directament en la trama urbana.

La ciutat de l'Hospitalet, que va sorgir com una "pròtesi" al creixement industrial de Barcelona, va absorbir totes aquelles famílies, que amb menys recursos, es van dirigir a la capital catalana per a treballar en la creixent indústria. D'una manera similar als treballs que dedica a la seva ciutat –Terrassa– les paraules de Francesc Abad revelen un interès conceptual comú: "La paraula i el paisatge són dos termes units pel silenci de la seva possible desaparició; la paraula perquè necessita del silenci per ser compresa, i el paisatge perquè en el seu silenci, des del moment en què s'ignora, no existeix."

Paisatge & Pròtesi, 1990

Un alè d'aire, 1996

Instal·lació de fotografies i caixes

La idea de progrés, que ha deixat de banda la natura, també ha arraconat l'home. El capitalisme incorpora el subjecte com a força de treball o consumidor d'una societat espectacularitzada. Aquesta alienació pot ser simbolitzada per les finestres cegues de la instal·lació *Un alè d'aire* (1996), fragments d'arquitectura industrial postfordista. Es tracta de fàbriques tèxtils que sorgiren amb la primera revolució industrial a la seva ciutat natal – Terrassa – i que ja anunciaven un canvi imminent de la condició humana, el qual, com sempre al llarg de la nostra història com a espècie, incorporava aspectes positius i negatius. És en la negociació dels contraris, en la interrogació pels nostres actes, per la nostra responsabilitat com a subjectes, on es troba l'obra de Francesc Abad.

Aquesta instal·lació està formada per deu fotografies i deu caixes, que contenen llibres, troncs, fulles, una placa de bronze, etc. En cada imatge apareix una *finestra cega*. Una finestra al no-res, una obertura completament tapiada. A partir d'aquest element visual, que es en sí mateix paradoxa formal, Francesc Abad presenta "el mutisme, el silenci, la presència de la absència". "És un diàleg amb la forma i el fons, sobre llegir poesia i mirar quadres, i el perill de caure en el silenci."

Un alè d'aire, 1996

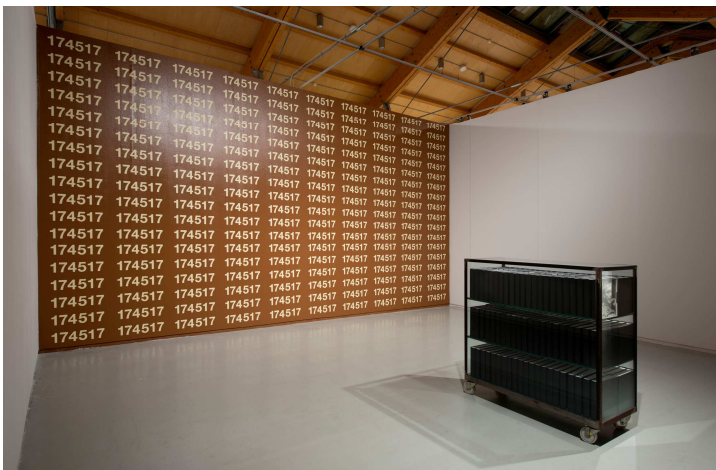

Primo Levi – 174517, 1997

Instal·lació

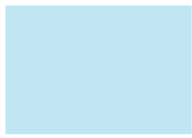
Vinils i armari de ferro i vidre amb 100 llibres

En aquesta instal·lació, la paret d'una sala buida repeteix en silenci el nombre que l'escriptor Primo Levi (Torí, Itàlia, 1919 – 1987) va haver de dur tatuat, durant el seu confinament al camp de concentració d'Auschwitz: 174517. Un nombre que esdevé referència directa a totes les persones que van patir la persecució nazi. Aquest nombre, 174517, que registrava a Primo Levi com a presoner de la barbàrie, és en l'obra de Francesc Abad representant visual de múltiples reflexions que han emanat del rebuig i la crítica cap a la incapacitat d'acceptar qualsevol forma de pensament diferent. A través d'aquest treball, Francesc Abad es remet "a la fragilitat de la poesia de l'home"; "174517 vol dir parlar de Primo Levi, i de la gent, que com ell, van patir la intolerància ideològica; parlar d'art i de poesia és també en aquests moments –potser sempre– sobreviure".

Primo Levi – 174517, 1997

Monòleg del jo, 1997

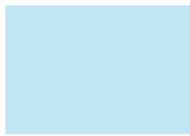
Marbre gravat i fotografia color

200 x 100 cm

La peça titulada *Monòleg del jo* forma part de la instal·lació *La suor del marbre*. Aquesta instal·lació es compon d'una sèrie de plaques de marbre, en les quals hi ha inscrites les paraules: *silenci, solitud, vacuitat i monòleg del jo*. La fredor del marbre, incapaç d'emetre escalfor, sua paraules de poetes oblidats. Personatges com Paul Celan o Georges Steiner són evocats a través de mots extrets dels seus propis poemes o escrits. Així, les paraules inscrites sobre el marbre esdevenen reflexió d'una veu callada que convida l'espectador a no oblidar, a trobar un lloc on rebutjar la violència a través del llenguatge artístic.

Monòleg del jo, 1997

Wart War, 2002

Instal·lació multimèdia

Aquesta instal·lació està basada en el plànol del camp de concentració de Sachsenhausen - situat proper a Berlín- i s'hi combina imatge fixa, imatge en moviment, text escrit i paraula. La forma de T invertida que presenta el plànol ha permès a Francesc Abad estructurar els continguts en tres blocs temàtics: *la Veu de la Cultura*, *la Veu Social* i *la Veu de la Ideologia*. L'apartat *la Veu de la Cultura* conté textos, fotografies i discursos orals originals de diversos intel·lectuals, com M. Horkheimer, W. Benjamin, T. W. Adorno, H. Arendt o J. B. Metz. A l'apartat *la Veu de lo Social* hi apareixen imatges de fàbriques abandonades situades a Terrassa, que plasmen els canvis derivats de la globalització econòmica. Finalment, *la Veu de la Ideologia* ens presenta les estratègies que utilitzen personatges com el dictador Mobutu Sese Seko per romandre al poder.

Wart War, 2002

CENTRE D'ART LA PANERA

Pl. de la Panera, 2
25002 Lleida
Tel. (+34) 973.262.185
www.lapanera.cat
App La Panera

Per a més informació:

Contacte:

comunicaciolapanera@paeria.es

Horaris:

De dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 16 a 19h
Dissabtes d'11h a 14 h i de 17h a 20h
Diumenges i festius, d'11h a 14h. Dilluns tancat.

Visites comentades:

Dissabtes, a les 12h i a les 18h
Diumenges, a les 12h